

«El més important són els nostres ulls que brillen tan bellament sota les nostres caputxes quan lluitem». Novel·lesca i novel·lable, la frase pertany a un pamflet dels anarquistes grecs que la setmana passada aconseguiren propagar el caos aeri i postal a Europa. El [reportatge](#) d'[Andrés Mourenza](#), per El Periódico, és l'únic que podem trobar avui dilluns a la premsa ibèrica ([mutisme](#) confirmat, doncs). Tal com s'espera d'un periodista, que ha de reconèixer la notorietat dels esdeveniments, Mourenza ha estat dels pocs -no sé si l'únic- que s'ha preocupat de recollir les declaracions d'algú que ens conte una mica què està passant a Grècia sota les runes de la seua economia. Ha triat [Mary Bossis](#), professora de la Universitat del Pireu i *experta en seguretat*. L'especialista destaca les «*referències nihilistes amb un toc de romanticisme adolescent*» d'aquest anarquisme. Són joves de classe mitjana, d'entre 20 i 30 anys. Els noms que usen podrien formar part dels llibres de Harry Potter: *Apòstates dels Dolços Somnis* (aquest m'agrada), *Carpe Noctum* o la *Conspiració de les Cèl·lules del Foc*. Sovint passa que el més important no ho trobarem sota les caputxes, sinó al darrers paràgrafs. Diu Bossis: «*La majoria [dels grecs] no veu aquestes organitzacions com una amenaça. El que sí que percep com a amenaça és no tenir un futur*». Ni un present.

Button

Button

«*No future, no hope*», de [Defiance](#)